

[Knud Østergaard.]

ken farlig. Man går fra evolution til revolution, fra argumentet og overtalelsen til vold. Den fare vil stadig være til stede i den fattige og den undertrykte verden. Den fare har eksisteret siden 1945 i Europa, fordi de spændinger findes i Tyskland, og fordi vi ikke har løst Tysklandsproblemet endnu. Vi har endnu nogle hurdler, vi skal over.

Med megen spænding og nogen angst imødeser vi afstemningen om ratifikationen af østtaltalerne i Bonn. Vi håber inderligt, at tiden ikke skal skrues årtier tilbage. Bundestag skal efter min opfattelse ikke alene afgøre Tysklands skæbne. Det drejer sig lige så fuldt om det vesteuropæiske samarbejde og om den mulighed, der netop nu foreligger for en tilnærmelse og et samarbejde imellem Europas stater. I den situation tilslutter vi os regeringens standpunkt, at vi ikke i forhold til Østeuropa skal optræde som en hund i et spil kegler. Det er Bonn, og det er Brandt, vi skal støtte. Rækkefølgen må være ratifikation, iværksættelse af Berlinaftalerne, Østtysklands optagelse i De Forenede Nationer. Så kan vi efter aftale komme til forhandlinger om anerkendelse.

Der er allerede sagt en del om ministerens afsnit om den politiske udvikling af Vesteuropa, og jeg er ej heller her uenig med ministeren i hans betragtninger om det politiske samarbejde i det udvidede EF. Jeg er også enig med ministeren i hans fastholden ved, at NATO er stedet, hvor Danmarks forsvars- og sikkerhedspolitik afgøres. Jeg advarer imod, at man gang på gang ligesom prøver på at fremstille et europæisk alternativ til dette NATO, bl. a. ud fra den indstilling — det er måske en forkert bedømmelse, men det er min bedømmelse, og jeg hører gerne udenrigsministerens kommentar dertil — at jo mere vi lurer med og fremhæver disse tanker, des mere befordrer vi en isolationistisk udvikling i Amerika, som fjerner Amerika fra det Europa, som vi i sikkerhedspolitisk henseende ønsker Amerika knyttet til.

Jeg vil gerne om problemet SALT-forhandlinger og sikkerhedskonference sige, at vi i det store og hele er enige og venter på, at tidsplan og dagsorden endeligt bliver fastlagt. Hr. Jørgen Peder Hansen var inde på problemet om gensidige styrkereduktioner knyttet sammen med sikkerhedskonfe-

rencen. Det er jo ikke en simpel ting, fordi vi netop dér på den ene side arbejder med NATO og Warszawa-pagten over for hinanden og på den anden side har medinddraget i sikkerhedsforhandlingerne en række neutrale stater og f. eks. et land som Frankrig, der har sin egen indstilling og sine egne forbindelser til Østeuropa og til Sovjetunionen. Jeg tror nok, man skal finde en kombination. Men jeg tror så ganske givet, at når man for vores vedkommende taler om gensidige styrkereduktioner, må det være efter forhandlinger mellem NATO og Warszawa-pagten.

Jeg håber altså på en europæisk politisk udvikling som den, der her er beskrevet, for jeg har den opfattelse, at vi — det tror jeg også udenrigsministeren er enig i — ikke skal ønske os et Europa som en ny supermagt. Vi skal til gengæld ønske os et Europa, som kan klare Europas affærer. Vi ønsker os ikke et Europa, der skal ordne verdens forhold. Vi skal ønske os et Europa, der kan ordne Europas forhold, og det er utilfredsstillende som europæere, sådan føler jeg det i hvert fald, at have gennemlevet årtier, hvor det er supermagter, som hen over hovedet på Europa har ordnet Europas forhold. Jeg håber, vi kan finde den linje. Men jeg håber også, at vi på vej til den linje og i den udvikling, som pågår i forholdet til Østeuropa og i forholdet til Vesteuropa, hvorom vi i det store og hele er enige, ikke vil lukke øjnene for, at vi også kommer ud for nogle vanskeligheder over for vore allierede, f. eks. det Amerika — sådan læser jeg i hvert fald Nixons rapport og udenrigsministerens rapport til kongressen — som ikke uden nervøsitet og ængstelse ser på de økonomiske og handelspolitiske følger af det udvidede fællesmarked, og som foreslår nye forhandlinger, en ny Kennedyrunde, et nyt forslag til at løse verdenshandelens problemer.

Det, som jeg mener er afgørende for Europa i den fase, vi er inde i, er, at Europa skal stå sammen, men ikke isolere sig. Selv om jeg måske nu for stærkt har markeret min glæde over for udenrigsministeren, er jeg i hvert fald glad for, at ministeren også i sin tale beskrev, hvilke indtryk det gjorde i de afrikanske lande, at Danmark går ind i et større marked, ind i fællesmarkedet. Ministeren nævnte det kort i sin redegørelse.